

[Kjeld Olesen.]

det andet sted. Jeg vil godt bare sige, at det afgørende i dette spørgsmål er dette, at socialdemokratiet er det parti, der sætter spørgsmålstegn ved ting, som nogle vel anser for at være én gang vedtagne ting, stiller spørgsmål, spørger: er tiden inde til at ændre det, bør det ikke ændres? Som regel starter det under stærk modstand. Tager man de gamle Folketingstidender og ser forslag, der har været stillet, vil man se, hvordan modstanden fra starten har været yderst stærk, hvordan den efterhånden formindskes, og hvordan man så efterhånden igen ser, at den først forkætrede tanke anerkendes. Det er det, der står som vores rolle i dansk politik, har gjort det op igennem tiden, og det er også den rolle, vi skal have i fremtiden.

Jeg har også lagt mærke til, at der ligesom er lidt trængsel på midten. Jeg lagde mærke til, at der i tv den 30. september i år, helt nøjagtigt, var et interview, hvor det blev slået fast — og det var vistnok hr. Haunstrup Clemmensen, der gjorde det — at hr. Ninn-Hansen og hr. Haunstrup Clemmensen var enige om centrumplacering og var glade for, at den blev klart markeret fra det konservative folkeparti. Nu skal jeg ikke gå ind i debatten den anden vej, men måske bare sige, at det kunne jo være, der var visse, der følte sig lidt hjemløse ved sådanne bemærkninger i det pågældende parti.

Men dernæst kunne jeg lide at spørge hr. Poul Schlüter: hvis det er sådan, at man føler, man hører hjemme på midten, hvilke af de partier, der er repræsenteret i dette folketing, ligger så til højre?

Min sidste bemærkning skal være til hr. Niels Helveg Petersen, der fortalte noget om den hast, udviklingen har, det, at det skaber nye problemer og, hvad der er helt rigtigt, stiller større og større krav til politikerne. Jeg mener, det er en rigtig bemærkning. Jeg mener, at vi som regeringsparti må være de første til at erkende det, erkende, at opgaverne bliver stadig større, at vi står over for problemer, hvor gammelt erfaringsmateriale ikke altid slår til. Men jeg mener også, at det er et ansvar, der er pålagt en opposition, og jeg udtrykker håbet om, at den kommende samlings forhandlinger vil være præget af denne tanke.

Poul Schlüter: Det er vistnok ikke almindeligt, at partier beder om en afbrydelse af forhandlingerne under åbningsdebatten efter ministersvarene. Men det har vi altså fundet var nødvendigt i dag, og det har en ganske bestemt forklaring.

Det er den, at da vi under afslutningsdebatten drøftede situationen omkring boligmarkedet i foråret, da sagde statsministeren, at han ville være rede til at forhandle igen, hvis forudsætningerne for den netop vedtagne ligningslov svigtede.

Nu kan man jo ikke vide med sikkerhed, hvilke forudsætninger regeringen har haft for sin holdning i sin tid. Men hvor skulle man egentlig kunne finde et holdepunkt for, at regeringen dengang regnede med, at vurderingerne kunne forløbe så forskelligt rundt om i landet, at vi nu oplever, at der i en række amter er sket stigninger i vurderingerne på op til 125 pct.? Det mener jeg ikke regeringen i foråret redegjorde for hørte til i dens forudsætninger.

Disse meget store stigninger har vi jo netop oplevet især i de amter, hvor der bor usædvanlig mange mennesker, ikke mindst i amterne omkring hovedstaden, og nu, da vi kender resultatet af 15. almindelige vurdering, mener jeg derfor også, vi kan fastslå, at hvis folketinget ikke griber ind i den boligpolitik, som blev lagt til rette i foråret, så oplever vi om kort tid urimelige virkninger i form af ganske tilfældige skattestigninger for tusinder af familier, der vil have uhyre svært ved, hvis det overhovedet vil være muligt for dem, at skaffe den merindtægt, som svarer til skattestigningen.

Hvis et parcelhus nu er vurderet til 300.000 kr., for ikke at sige 400.000 kr., vil der i mange tilfælde være tale om, at man skal skaffe adskillige tusinde kroner mere i indtægt for at kunne klare stigningen i den direkte beskatning til stat og kommune. Det er jo således, at de fleste mennesker efterhånden har en marginalskatteprocent, som ligger på 55 eller højere. Hvis deres ejendom måtte være sat op med 100 pct. — og i mange tilfælde er det jo 150 pct. — betyder den skrappe marginalbeskatning, at det er et kolossal stort beløb, som skal skaffes i ekstraindkomst, hvis man vil være stillet til næste år bare nogenlunde, ligesom man var i år.

Oven i alt dette kommer så utrygheden på